

Jertfa Mântuitorului și înființarea Bisericii

Părerile emise pe tema înființării Bisericii sunt tot mai numeroase, în funcție de condițiile pe care le stabilește fiecare cercetător pentru a putea vorbi despre Biserică. De pildă, dacă legăm apariția Bisericii doar de recunoașterea lui Mesia de către ucenici în persoana Domnului Isus, atunci se poate spune că începutul Bisericii îl reprezintă episodul din Cezarea, când Petru, în numele tuturor celor doisprezece, a declarat convingerea lor că Isus era Trimisul lui Dumnezeu (Mt. 16.16). Însă, în cazul în care considerăm că elementul central al noii comunități este legământul, atunci vom stabili originea Bisericii în momentul instituirii Cinei Domnului, când Mântuitorul a spus că rodul viței este „sângele Legământului celui nou” (Mt. 26:28). Dar, se mai poate pune întrebarea: Ce valoare ar avea toate acestea fără realitatea învierii lui Hristos? În acest caz, începutul Bisericii trebuie stabilit după învierea Mântuitorului, iar aici părerile se ramifică din nou: ele datează începutul Bisericii noutestamentare fie în momentul în care Mântuitorul a suflat peste ucenici din Duhul Său, fie la Cincizecime, când Duhul Sfânt S-a coborât peste Apostoli.

Când vorbim de Biserică trebuie să înțelegem mai întâi de toate pe însuși Isus Hristos în care

se realizează unirea noastră, a tuturor credincioșilor, motiv pentru care nici nu poate exista Biserică fără Hristos (Gal 3.29). Ea este legată în mod indisociabil de Persoana lui Dumnezeu-Cuvântul, de Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu. Ioan Gură de Aur spune că acele cuvinte rostite

la instituirea căsătoriei – „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Gen 2.24) – sunt, de fapt, o profecție privitoare la întruparea Mântuitorului, fără a anula, bineînțeles, sensul lor literal. Prin însăși întruparea Sa, Domnul nostru Isus Hristos purta în El Biserică, avându-se în vedere unirea „nupțială” a divinului cu omenescul. Nașterea Lui este

CIPRIAN FLAVIUS TERINTE

Prezbiter, Biserica „Vestea Bună”,
București

începutul comuniunii lui Dumnezeu cu oamenii, dar și al îmbisericii lumii. Deci un prim moment al constituirii Bisericii noutestamentare este întruparea Mântuitorului.

Însă, din alegoria Adam și Eva – Hristos și Biserica, pe care o găsim și la Apostolul Pavel, în Ef. 5.31-32, se mai poate spune că precum Eva a ieșit din coasta lui Adam, așa și noi am ieșit din coasta lui Hristos. Deci un alt moment constitutiv al Bisericii este jertfa salvatoare a Mântuitorului. De aceea, spunem că Hristos este Cel care ne strânge laolaltă și face din noi Biserica - sfântul Său trup.

Însă, finalitatea întrupării este crucea și Învierea lui Hristos, momente decisive în acest proces al fondării Bisericii lui Dumnezeu, de aceea Biserica, sărbătorind Cina Domnului actualizează lucrarea mântuitoare a lui Hristos în însăși existența sa. Prin jertfa Sa, Hristos își răscumpără Biserica și o sfințește, ea devenind astfel a Lui. Prin sângele Legământului

(continuare în pag. 8)